

[Helge von Rosen.]

optræder med millionæren, som man siger, ingen indtægt har, knyttet til reglerne for vores formuebeskatning og den store rabat på op til 80 pct., man kan få på formuebeskatningen. Hvis det nu er sådan, at man over en længere årrække kun kan få en ganske ringe forrentning, som det f. eks. tit er tilfældet for landbruget, en ganske ringe forrentning af en meget betydelig formue, men dog noget positivt, så er forholdet jo omvendt med hensyn til udjævningsinteresserne; så er der selvfølgelig en koncentrationsinteresse, hvor afskrivningerne kan bruges, således at man kan få underskuddet og fuld rabat i nogle år ved hjælp af afskrivningerne og så en gang imellem må stige op over vandet og vise indtægterne, som så kommer på et år, men i virkeligheden vedrører en række år. Det kan man så mene er rimeligt eller ikke rimeligt. Midlet til at undgå det er ligetil. Jeg tror, det står i det radikale arbejdsprogram, og jeg mener også, at det har været nævnt fra vores side. Midlet er at basere rabatmuligheden for formueskat-ten på indkomsterne i f. eks. 3 eller 5 år i stedet for at basere den på det enkelte år.

Ømann: Dette spørgsmål om, at bestemmelserne skal tages ud af finansloven og have lovsform — ja, det er naturligvis godt at få det fjernet fra finansloven, for det er jo principielt en uting, at det står der — rejses jo på et tidspunkt, hvor bestemmelserne har eksisteret så længe, at pønalskatningen er lige op over byen. Jeg synes nok, at erhvervene kunne have været lidt tidligere på trapperne, men det kan jo være, at de ulykkelige og uforudsete omstændigheder, som nu omtales i lovbestemmelserne, måske først er indtruffet på det allersidste. I øvrigt kan det vel nok i visse tilfælde være rimeligt med en dispensation, og vi kan jo drøfte i udvalget, om de 3 år er rimeligt eller ej. Det er nok noget i overkanten.

I øvrigt vil jeg gerne sige om denne specielle form for ekstraafskrivning, at der vel i udvalget kan være grund til at gribe lejligheden til at sammenholde de forskellige afskrivningsbegunstigelser. Der burde økonomiseres med disse begunstigelser. Jeg skal ikke gå dybt ind på det, men

nævne, at f. eks. er afskrivningsforholdene omkring de såkaldte coastere egnet til bestandig at vække forargelse — og efter min opfattelse ikke med urette. Det er andre skatteydere, der skal betale begunstigelserne. Vi er derfor forpligtet til at holde øje med, om disse betalere også får noget samfundsmæssigt til gengæld. Kan vi komme et stykke vej i udvalget i disse overvejelser, ja, så skal jeg tilsige en velvillig udvalgsbehandling, men ellers vil jeg gerne forbeholde mig min stilling til denne ekstraafskrivning.

Sigsgaard: Om ændringen af afskrivningsloven har jeg kun meget få ord at sige, nemlig at der her er tale om et let maskeret tilskud til storindustrien. Det er kun investeringer over 700.000 kr., der kommer ind under bestemmelsen, og selv om der er tale om en formalisering af dispensationer, der længe har været givet, må VS gå imod.

Jeg synes, det var udmærket, at hr. Grünbaum ved denne lejlighed tog skattesnyderiet og udnyttelsen af afskrivningsreglerne op. Det havde været endnu mere udmærket, hvis hr. Grünbaum, da han var finansminister, havde grebet kraftigt ind over for skattebedragerierne. Måske vil han hævde, at han gjorde det. I dag har han nævnt adgangen til krydsrevisioner, som er udmærket, og momsen, der skulle give kontrolmuligheder. Men hverken han eller andre har kunnet dokumentere, at snyderiet er blevet begrænset. Den nuværende finansminister har heller ikke kunnet dokumentere, at de forskellige indgreb mod bedragerierne har givet resultater. Man gør simpelt hen for lidt, og — i øvrigt også uanset den konservative ordførers udtalelser, velviljen i ord — man ofrer for lidt på sagen.

Hr. Grünbaums forslag her i dag synes jeg var et fremskridt, men desværre ikke særlig stort. Skatte- og afskrivningslovgivningern er jo af hr. Grünbaums parti og af regeringspartierne udformet sådan, at de legale skatteunddragelser er overvældende store, og at de illegale unddragelser kan ske alt for let og alt for risikofrit. Man vil ikke begrænse de legale unddragelser; man siger, at man vil gribe ind over for bedragerierne. Der er kun én ting at sige i anledning af den diskussion: så gør det!